

Månens hy

Dikt av Birger Sjöberg ur *Fridas andra bok*

Vi undrar hon att månen är blek i sina drag,
han som så ständigt vakar från kväll till ljusan dag?
O, den som så får vandra
för att belysa andra
han blir förtärd och svag.

Så fort som solen slutar och sjunker trött och röd,
går månen fram från berget att börja vakans nöd.
Och ensam får han skrida
och se de stjärnor blida
som ha varandras stöd.

På strömmens kalla fåra skall månen skina grant,
och på en taggig fura han måste stå på kant,
när gossen viskar: Raring
här har du min förklaring –
så som en livdrabant.

Ja, han får vara vaken, då mänskan går till smek,
och han får vara vaken då mänskan går till svek.
Så ej skall det frappera
min snälla Frida mera
att månen är så blek.